

“As time goes by...”

A partir d'una experiència personal, un insomni al·lucinant, **Jorge Luis Borges** escriu “*Funes el memo-rioso*” (1942). Conte breu, sis pàgines i mitja edició de butxaca –*Ficciones*, Alianza- on Borges relata un cas frapant protagonitzat per Ireneo Funes, qui en caure del cavall recorda tot el que li passa. I en dir tot, és tot. “*Mi memoria, señor, es como vaciadero de basuras*”. Funes enregistra el que ha fet des que va caure, segon a segon. Al detall, paraules, sons, imatges. Recorda allò que pensava rememorant qualsevol esdeveniment, per banal que fos. O altrament dit: no pot oblidar res. ¿Recordes, amable lector/a, què vas dinar el 2 de gener de 2005? Quin aspecte tenien les menges? Els seus sabors? Oloros? Les vegades que et vas dur la forquilla a la boca? Què pensaves?

Recordant Funes em ve al cap el cinema. Sí. Tot

allò que l'ull de l'objectiu veu ho reté per sempre més. El cinema és Funes. I no sempre és funest. Sovint massa festiu i tot. M'agraden les manifestacions eutrapèliques.

En un dels raids compulsius a les llibreries vaig topar amb una antologia singular, que ben segur mai no comprarà en Carod-Rovira ni cap dels seus

- El cinema és memòria,
- finestra, somni, aventura,
- món, nit..., alcova amorosa

clons: “*Viento de cine. El cine en la poesía española de expresión castellana (1900-1999)*” (Hiperión Poesía). Meva. Més d'un centenar de poemes sorgits de la pantalla blanca en negre. De **Rafael Alberti a Vázquez Montalbán**, Salinas, Ana M. Moix, Cirlot, Machado, Gimferrer, María Sanz, Barral, Leopoldo María Panero, Ridruejo, Talens.. De com el virus cinèfil contamina l'imaginari poètic. Segons ells i elles, el cinema és memòria, finestra, ànima, vida, nit artificial, somni i malson, escuma, món, alcova amorosa, aventura, mirall, mitologia animada.. Mentre escric l'article m'ha vingut de gust escoltar *As time goes by*. Ja saben: el temps passarà. Allò que Sam tocava al *Rick's Café Américain* de *Casablanca*, Michael Curtiz collita del 1943. Amb **Humphrey Bogart** maldant per recuperar un temps perdut. I, en contra, **Ingrid Bergman** obligada a reviure el París mític. El cinema no passarà, però els poetes aixequen acta sentimental. I rebobinen paraules.